

ни дали ще се завърти ключа на входната врата. Затова пък когато Кольо се връщаше у нас ставаше хубаво. И той като беше голям любител на чая, едни от първите му думи бяха: "А сега да пием чай". Бях щастлива, че можех да приготвя скромната закуска. Валцаров беше много внимателен към домакинята независимо дали това беше Бойка или аз. Винаги намираше думи на благодарност към труда на хората. С особено удоволствие пиеше чай и по няколко пъти повтаряше: "Хубаво нещо е това чай", а понякога добавяше: "не случайно братушките обичат да пият чай". После пеехме, смеехме се, шегувахме се. А когато нямахме случай да прекарваме неделния ден заедно у нас имахме истински празници. Приготвяхме "гола" обяд, както се изразява Кольо. Готвеното беше с месо, а десерта - традиционната грис халва от царевично брашно, която аз донасях от село. Следобедите ходехме най-често на разходка в Борисовата градина /сега Парка на свободата/, а понякога на кино в "Глория", "Европа палас". Така у нас се редуваха дни на тревожни очаквания и дни на приятни преживявания. Но докато първите мъчително се влачеха, последните бързо отминаваха и отново настъпваха дните на тревога и очакване.

Както е известно Валцаров беше един от ревностните агитатори за приемане предложението на СССР в края на 1940 г. за сключване на договор за приятелство и взаимна дружба между нашите две страни, като гаранция за избягване въвличането на България във войната на страната на Германия. Той взе най-активно участие в Соболевата акция в Пиринския край, за която беше подведен под съдебна отговорност и съден. Делото бе насрочено за 17 октомври 1941 г. Въпреки, че неговата защита беше добре организирана, той замина за гр. Разлог, където се гледа делото, със съмнение за неговия изход. При тогавашното фашистко съдопроизводство не съществуваша гаранция, че няма да бъде осъден дори на години затвор. На заминаване не се сбогувахме, но се забелязваше, че Кольо беше привидно весел и ни каза "До скоро виждане". Уговорили се бяхме веднага след произнасянето на